

къде не се виждаха прозорци. Свѣтлината, която струеше отъ голѣмия стѣкленъ куполъ, се ломѣше въ пѣстри блѣсъци по мраморната мозайка на пода — изкусно съчетание на порфиръ и бѣлъ мраморъ, гладкъ и прозраченъ като кристалъ. Между високитѣ стройни колони отъ ясписъ, зеленъ тесалийски мраморъ и червенъ ониксъ се тѣпѣха логотети, квестори, сенатори, военачалници и чуждоземни пратеници. До великия доместикъ стоеше едно дребно старче съ малка остра брадичка и едри надвиснали надъ очитѣ му вежди.

— Баща ми, — пошушна Теофилъ на българския князь.

Източната абсида, въ която се намираше императорскиятъ тронъ, бѣше закрыта отъ една златовезана завеса, искряща въ многоцвѣтнитѣ отражения на рубинитѣ, зафиритѣ и смарагдитѣ.

Великиятъ логотетъ извести за идването на венгерския пратеникъ, който седна на едно ниско кресло срещу източната абсида.

Изведнажъ всички се поклониха дълбоко и почтително.

Иваница дигна учудено глава. Горе, въ галерията, се бѣше появила една пѣстра и блестяща жива мозаика: жени въ туники, везани отъ златни и сребърни нишки и бѣли мантии, закопчани на рамото съ златна халка. По рѣцетѣ, по врата имъ припламваха скъпи камъни, талията имъ обвиваше сърменъ поясъ, отъ високитѣ проломи на главитѣ имъ се спущаха тънки прозирни була. По срѣдата между тѣхъ стоеше, нагиздена и неподвижна като икона, една руса девойка въ пурпурнотемежена мантия, везана съ злато и елмази. Отъ дветѣ страни край ушитѣ ѝ се спущаха по три реда едри бисери.

— Кое е това момиче? — попита Иваница.

— Говори по-тихо! — предупреди Теофилъ шепнишкомъ и добави съ страхопочитание: — това е Августата.

Българинътъ го изгледа безкрайно учуденъ.

— Но тя е цѣло дете...

— Когато кралъ Бела даде дъщеря си Маргарита на василевса, тя бѣше на деветъ години. Сега е на дванаде-